

קול יעקב

זמני השבת באלעד:

הדלקת נרות: 18:50

מוצאי שבת: 19:58

זמן ר"ת: 20:37

עלון מס' 128 | י"ד באייר |
תשפ"ג | שנה 3 | כ"ט לעומר

לרשי"ש:	לע"נ:	להצלת:
רפאל	יורם בן	כל
דוד בן	מרים ~	משפחת
אודליה ~	אהובה	דרשן
ישי בן	בת חיה	
שושנה	ת.צ.צ.ה.	

ולרפואת כל חולי ישראל

מטעמים לשולחן שבת

**וְלֹא תִזְכְּלוּ אֶת שֵׁם קִדְשִׁי וְנִקְדְּשֵׁתִי בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל
אֲנִי ה' מְקַדְּשְׁכֶם (ויקרא כ"ב, ל"ב)**

השמועה הנ"ל... כנראה לכם היא רוצה סכין, רחמנא ליצלן, בשביל לאבד עצמה ולא לראות את עוללה מושלך באש...

מה תלמוד לומר "וְנִקְדְּשֵׁתִי" - מסור עצמך וקדש שמי. יכול ביחיד? תלמוד לומר "בְּתוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל". וכשהוא מוסר עצמו - ימסור עצמו על מנת למות!

ניסיתי לדבר על ליבה, שיהודי בכל מצב קשה שהוא אינו עושה כדבר הזה, וכמו ששנינו: "אֲפֹלוּ תִרְבֵּי תְּהֵאֲרִיב מִנְּחַת עַל צְנֹאָרוֹ שֶׁל אָדָם אֵל יִתְיַאֲשׁ מִן הַרְחָמִים", ולכן יש לה להניח ממחשבות קשות אלה, ולבקש רחמים.

על דבר רש"י בכתוב הזה, סיפר הרה"ק מבלחזוב זי"ע סיפור מצמרר שרואים בתוכו את גודל מסירות הנפש וקידוש שם שמים של אם יהודית!

וכך סיפר:

ואז הגיח פתאום קצין נאצי רשע ששמע את דיבורנו, ושאג בקול: מה רוצה האישה הזאת? רעדה אחזתני, אבל אמרתי לו את האמת: האישה רוצה סכין!

כשהייתי באחד ממחנות הכפיה של הנאצים ימ"ש, בעודי עובד עבודת פרך המשברת את רוחו וגופו של האדם, הגיעה שמועה לאזני כי הרוצחים עומדים להביא הערב משלחת של אלפי תינוקות שלא טעמו טעים חטא יחד עם אמותיהם, לשרפם במדורת ענק בשערי המחנה.

בשמעו את הדברים, שלף הקצין הרשע את חרבו שהייתה מונחת בצידו, ואמר לו בהתגרות: הנה, קחי את חרבי! בואי ונראה מה את יכולה לעשות...

מובן שרק המחשבה על כך שברה את רוחנו והכניסה אותנו לפחד גדול...

לקחה האם את התינוק והניחה אותו על הריצפה, תפסה את החרב בידה, ושאגה: "בְּרוּךְ אַתָּה ה'... אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּמִצְוֹתָיו וְצִוָּנוּ עַל הַמִּילָה!" וקָלָה אֶת עֲרֵלַת בְּנֵהּ...

בעוד אני סוחב את המשאות המפרכים והכבדים, פתאום אני רואה מרחוק אם נושאת עולל קטן, המתקרבת במהירות לעברי. בעוד אני מתחיל להרהר לשם מה הריצה הזאת, היא צועקת לעברי מרחוק: אני צריכה סכין! אני צריכה סכין!

בעוד הגרמני ואני מביטים במחזה בעיניים פעורות, היא מרימה את הילד ואומרת: עכשו אתה יכול למות על קידוש השם, כשהנך יהודי!!!

ואכן, באותו יום נשרפו האם ובנה על קידוש השם!

כשהיא התקרבה אלי שאלתי אותה: לשם מה את צריכה סכין? היא לא הגיבה. חשבתי בליבי: מי יודע אילו מחשבות רעות נכנסו לליבה עקב

או אז הבנתי את דברי הפסוק והרש"י הנ"ל: "וְנִקְדְּשֵׁתִי" - יכול ביחיד? תלמוד לומר 'בְּתוֹךְ

העלון טעון גניחה | אין לפרוא בתפילה ובקריאת התורה

שימות כשהוא יהודי! כשהוא מהול! זה נקרא קידוש ה'!!!

בְּנֵי יִשְׂרָאֵל, כי את אותה אָם לא העסיק אותה ברגעים האחרונים לחייה, אלא שבנה יהיה וְנִקְדְּשִׁיתִי בַּתּוֹךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל."

משל ונמשל

שֶׁבֶת הִיא לֵה' (ויקרא כ"ג, ג')

הציפור חזרה אל הזמיר מלאה צער וכאב "נו, סיפרת לאחותי?" שאל הזמיר בתקווה. הציפור נאנחה ולא ענתה. "מה קרה? ספרי לי מיד הכל!" נבהל הזמיר.

ואז סיפרה הציפור לזמיר בעצב שאחותו נפלה ומתה. שמע זאת הזמיר והצטער מאוד. מאותו יום הפסיק הזמיר לשיר.

"הזמיר חולה", אמרו העבדים למלך.

הוא לא רצה לאכול כלום, ולא הסכים לשתות. רק היה יושב בעצב בכלוב שלו, ולא עושה דבר. עד שיום אחד נמצא מת על רצפת הכלוב. פתחו העבדים את דלת הכלוב וזרקו את הזמיר החוצה.

ואז פתאום פרש הזמיר כנפיים והתעופף בשמחה לשמים. הוא טס אל היער הלבן, לאחותו שחיכתה לו על צמרת עץ הארז. "כן, אחותי, הבנתי את העצה שנתת לי", הוא אמר לה, "את עשית את עצמך כאילו את מתה - ואני הבנתי שגם אני צריך לעשות את עצמי מת, ואז אצליח לצאת מהכלוב לחיים מאושרים, של חופש ודרור!"

במשך כל השבוע אנחנו נמצאים כאילו בכלוב - צריכים לדאוג כל הזמן את דאגות הפרנסה, לעבוד ולעמול. אם אנחנו רוצים לצאת קצת מ"בית הסוהר" הזה ולטעום חיים של חופש אמיתי, של חרות של אמת - אנחנו צריכים כאילו "להמית את עצמנו" ביום השבת מכל הדברים שמעסיקים אותנו כל השבוע לשכוח מהם, לעצור מעבודות החול, מהרדיפה אחרי הכסף ומהעסוקים בהבלים ובשטויות - ולהקדיש את יום השבת לדברים רוחניים, להתעלות ולהתרוממות - שתגרומנה לנו אושר אמיתי וניצח.

זמיר מופלא ומיוחד עמד בתוך הכלוב, בחלון אשר בארמון המלך. הכלוב היה עשוי מזהב, ובתוכו עמד הזמיר וסלסל בקולו - השמיע שירים יפים וערבים. כל הצפפרים היו באות לשמוע את קול שירתו של הזמיר, והן היו עומדות ומקנאות בו: "כמה טוב לך, זמיר! אשריך! אתה נמצא בארמון של המלך, הכלוב שלך עשוי מזהב טהור, אתה מקבל אוכל כיד המלך בכלים יפים ומפוארים מזהב. באמת, לך מתאים לשמוח ולשיר - כי אף פעם לא קר לך, ואתה תמיד שבע ואוכל היטב. אנחנו - כליכך קשה לנו: בקיץ חם מדי, בחורף קר ומושלג, ובקושי אנחנו משיגות לעצמנו אוכל".

אבל הזמיר בכלל לא היה שמח. הוא ענה לצפפרים בקול מר: "אל תקנאו בי בכלל! הלוואי ויכולתי לצאת מהכלוב הזה ולהיות חפשי ומשחרר אני מוכן לחיות כמוכן - לסבול מקור ומחוס, מרעב ומצמא - ובלבד שאהיה משוחרר".

הה, זאת באמת טענה נכונה - חשבו הצפפרים, והתחילו לרחם על הזמיר. מסכן שכמותו! כל היום הוא כלוא בכלוב ולא יכול לעוף בחופשיות!

"אנא, עשו לי טובה", ביקש הזמיר מהצפפרים שסביבו, "יש לי אחות חכמה מאוד שמתגוררת ביער הלבן על עץ הארז. לכו והודיעו לה על האסון שקרה לי - על כך שתפסו אותי וכלאו אותי בכלוב. אולי היא תוכל לתת לי עצה טובה כיצד להחליץ מהכלא?"

אחת הצפפרים שעמדה שם התמלאה רחמים על הזמיר המסכן, ומיד עפה אל היער הלבן. היא מצאה את אחותו של הזמיר וסיפרה לה מה קרה לאח שלה. האחות, שהייתה באמצע לשיר שיר עליז, שמעה את הבשורה המרה, הפסיקה לשיר וצנחה ארצה. היא פשט מתה מרוב צער!

פרקי אבות פרק ד'

(לב) טוב ארד אפים מגבור ומשל ברוחו מלכד עיר. איזהו עשיר? השמח בחלקו, שנאמר: (תהלים קכח, ב) יגיע כפיך כי תאכל אשריך וטוב לך. אשריך, בעולם הזה.

א. בן זומא אומר: איזהו חכם? תלמוד מכל אדם, שנאמר: (תהלים קיט, צט) מכל מקמדי השכלתי כי עדותי שיהיה לי. איזהו גבור? הובש את יצרו, שנאמר: (משלי טז,

וטוב לך, לעולם הבא. איזהו מכבד? המכבד את
הבריות, שנאמר: (ש"א ב, ל) כי מכבדי אכבד ובזי יקלו:

בז עזאי אומר: הוי רץ למצוה קלה (כבחמורה), ובזרת מן
העברה. שמצוה גוררת מצוה, ועברה גוררת עברה. ששכר
מצוה, מצוה. ושכר עברה, עברה:

הוא היה אומר: אל תהי בז לכל אדם, ואל תהי מפליג לכל
דבר, שאין לך אדם שאין לו שעה ואין לך דבר שאין לו מקום:

רבי לויטס איש יבנה אומר: מאד מאד הוי שפל רוח, שתקות
אנוש רמה. רבי יוחנן בז ברקא אומר: כל המחלל שם שמים
בסתר, נפרעין ממנו בגלוי. אחד שוגג ואחד מזיד בחלול השם:

רבי ישמעאל (בנו) אומר: הלומד תורה על מנת ללמד,
מספיקין בידו ללמוד וללמד. והלומד על מנת לעשות,
מספיקין בידו ללמוד וללמד לשמור ולעשות. רבי צדוק אומר:
אל תעשם עטרה להתגדל בהם, ולא קרדם לחפור בהם. וכך היה
הלל אומר, וראשתמש בתנא, חלף. הא למדת, כל הנהנה מדברי
תורה, נוטל חיי מן העולם:

רבי יוסי אומר: כל המכבד את התורה, גופו מכבד על הבריות.
וכל המחלל את התורה, גופו מחלל על הבריות:

רבי ישמעאל בנו אומר: החושד עצמו מן הדיו, פורק ממנו
איבה וגזל ושבועת שוא. והגס לבו בהוראה, שוטה רשע וגס
רוח:

הוא היה אומר: אל תהי דן יחידי, שאין דן יחידי אלא אחד.
ואל תאמר קבלו דעתי, שהו רשאים ולא אתה:

רבי יונתן אומר: כל המסים את התורה מעני, סופו לקימה
מעשר. וכל המבטל את התורה מעשר, סופו לבטלה מעני:

רבי מאיר אומר: הוי ממעט בעסק, ועסוק בתורה. והוי שפל
רוח בפני כל אדם. ואם בטלת מן התורה, יש לך בטלים הרבה
בנגדך. ואם עמלת בתורה, יש לך שכר הרבה לתן לך:

רבי אלעזר בן יעקב אומר: העושה מצוה אחת, קונה לו
פרקליט אחד. והעובר עברה אחת, קונה לו קטיגור אחד. תשובה
ומעשים טובים, כתרים בפני הפרענות. רבי יוחנן הסנדלר אומר:
כל כנסיה שהיא לשם שמים, סופה להתקים. ושאינה לשם
שמים, אין סופה להתקים:

רבי אלעזר בן שמוע אומר: יהי כבוד תלמידך חביב עליך
בשעה, וכבוד חברך כמורא רבך, ומורא רבך כמורא
שמים:

רבי יהודה אומר: הוי זהיר בתלמוד, ששגגת תלמוד
עולה

ודון. רבי שמעון אומר: שלשה כתרים הם, כתר תורה וכתר
כהנה וכתר מלכות, וכתר שם טוב עולה על גביהן:

רבי נהוראי אומר: הוי גולה למקום תורה ואל תאמר שהיא
תבוא אחריה, שחבריה יקימוה בידך. ואל בינתך אל תשעו:

רבי ינאי אומר: אין בדינינו לא משלות הרשעים ואף לא
מיסורי הצדיקים. רבי מתאי בז חרש אומר: הוי מקדים
בשלום כל אדם. והוי זנב לאריות, ואל תהי ראש לשועלים:

רבי יעקב אומר: העולם הזה דומה לפרוזדור בפני העולם
הבא. התקן עצמך בפרוזדור, כדי שתכנס לטרקלין:

הוא היה אומר: יפה שעה אחת בתשובה ומעשים טובים
בעולם הזה, מכל חיי העולם הבא. ויפה שעה אחת של קורת
רוח בעולם הבא, מכל חיי העולם הזה:

רבי שמעון בן אלעזר אומר: אל תרצה את חברך בשעת
בעסו, ואל תנחמנו בשעה שמתו מטל לפניו, ואל תשאל לו
בשעת נדודו, ואל תשתדל לראותו בשעת קלקלתו:

שמואל תקטן אומר: (משלי כד) בנפל אויבך אל תשמח
ובכשלו או יגל לך, פו יראה יי ורע בעיניו והשיב מעליו אפו:

אלישע בן אבויה אומר: הלומד ילך למה הוא דומה, לדיו
כתובה על ניר חדש. והלומד זמן למה הוא דומה, לדיו כתובה
על ניר מחוק. רבי יוסי בר יהודה איש כפר תבבלי אומר: הלומד
מן הקטנים למה הוא דומה, לאוכל ענבים קהות ושותה יין ממתו.
והלומד מן הזקנים למה הוא דומה, לאוכל ענבים בשולות ושותה
יין ישן. רבי אומר: אל תסתכל בפנקו, אלא במה שיש:

רבי אלעזר הקפר אומר: הקנאה והתאוה והכבוד מוציאין
את האדם מן העולם:

הוא היה אומר: היולדים למות, והמתים להחיות, והחיים
לדון. לידע להודיע ולהודע שהוא אל, הוא היוצר, הוא
הבורא, הוא המבין, הוא הדיו, הוא עד, הוא בעל דין, והוא עתיד
לדון ברוד הוא, שאין לפניו לא עולה ולא שכיחה ולא משוא פנים
ולא מקח שוחד, שהכל שלו. ודע שהכל לפי החשבון. ואל
יבטיחה יצרה שהשואל בית מנוס לך, שעל כרחך אתה נוצר,
(ועל כרחך אתה נולד), ועל כרחך אתה חי, ועל כרחך אתה מת,
ועל כרחך אתה עתיד לתן דין וחשבון לפני מלך מלכי המלכים
הקדוש ברוד הוא:

כוח התפילה בערב ראש

תקציר:
יוסף יצחק היה אברך ת"ח והיה ר"מ בשיבה,
ראישתו הייתה גננת, אבל לא נולדו להם ילדים.

